

*mededeelingenblad van de
gereformeerde kerk te anna jacobapolder*

57^e jaargang

no.12a

oktober 2011

BIJZONDERE JUBILEUMUITGAVE WAARIN O.A.

Uitnodiging voor startdienst :

thema: Mensen met een opdracht.

Uitnodiging voor creamiddag.

Verhaal over de bouw van de kerk.

Terugblik kindernevendienst.

Bloemen in de kerk.

Herinneringen van predikanten.

VOORWOORD

Ons kerkgebouw is 50 jaar geworden. De officiële ingebruikname was zoals velen van u weten in 1960. De 50^e verjaardag, of beter gezegd het stilstaan bij dit jubileum had dus eigenlijk vorig jaar moeten plaatsvinden.

Best moeilijk, hoe dit te vieren, dat is misschien de reden dat we het wat voor ons uit hebben geschoven. Als je er goed over nadenkt is het op zich niet zo bijzonder dat een gebouw deze 50 jaar in weer en wind heeft doorstaan!

Wat denk ik wel bijzonder is, is dat we als gemeente, met elkaar, al die jaren ons Kerkgebouw mogen gebruiken. Velen zetten zich in om dit ook in de toekomst te kunnen blijven doen. Een mooi bewijs hiervan is het jubileum wat we tegelijkertijd vieren, namelijk 30 jaar kindernevendienst.

Ook is er de samenwerking met de school en waren in de loop der jaren verschillende koren actief en start er zelfs weer een groep enthousiaste mensen met een nieuw koor!

Samen met u hopen wij een mooie feestelijke dienst te hebben op 16 oktober 2011 om 10.00 uur. De kerk viert dan echt haar verjaardag! Iedereen is uitgenodigd! We hopen dat de kerk dan echt het middelpunt is. Na de dienst is er gelegenheid om met elkaar wat oude foto's te bekijken en wellicht herinneringen op te halen.
Peter van Nieuwenhuijzen.

Startzondag / jubileumdienst 16 oktober
Gereformeerde kerk Anna Jacobapolder

Hierbij wordt u van harte uitgenodigd om deze dienst bij te wonen.

De dienst begint om 10.00 uur.

Voorganger is Ds. Klap

Met medewerking van het gelegenheidskoor.

In deze dienst vieren wij dat vijftig jaar geleden ons kerkgebouw in gebruik is genomen, en ook 30 jaar kindernevendienst wordt gevierd.

Na deze dienst willen we met elkaar koffie drinken en er is gelegenheid om foto's te bekijken van de kerk en de kindernevendienst door de jaren heen.

Tijdens dit feestelijke samenzijn is er na de koffie een drankje en zal er als afsluiting voor belegde broodjes gezorgd worden.

Wij hopen dat u allen komt!

KORT VERSLAG VAN DE BOUW VAN DE KERK.

Hoewel het inmiddels al bijna 51 jaar geleden is dat het kerkgebouw op donderdag 6 oktober 1960 in gebruik genomen is, leek het de Kerkenraad een goed idee om daar alsnog bij stil te staan.

De voorbereidingen voor de bouw zijn al in 1957 opgestart. Ds. Smit, toenmalige predikant, had daar een aandeel in. Het huidige kerkgebouw dat gebouwd is in 1895 was in zeer slechte staat. Door de inundatie van 1944 en kort daarop de watersnood ramp van 1953 waren vooral de muren flink aangetast door het zoute water. Nadat alle opties besproken waren nam men het besluit om een nieuwe kerk en een nieuwe pastorie te bouwen.

De grote vraag was hoe moeten we dat financieren.

Hierbij kwam al gauw het Nationaal Rampenfonds in beeld.

Deze instantie verleende hulp bij de bouw en herbouw van de door de watersnood getroffen kerken. Een hele opluchting was het dat het Rampenfonds de gehele financiering voor hun rekening nam. Daardoor kwam er daadwerkelijk zicht op de bouw van de nieuwe kerk.

Vervolgens was er flinke discussie over de plaats waar de kerk gebouwd moest worden.

Ouderling Piet Boudeling kwam met de oplossing, hij deed de uitspraak "Gods Kerk moet in de ruimte staan". Daar hij zelf gebruiker was van de grond van de locatie waar men besloot te bouwen was het snel beslist. Men ging in onderhandeling met de vertegenwoordiger van het Nationaal Rampenfonds, Dhr. van Berkel. In maart 1959 schreef men in het kerkblad over de langdurige onderhandelingen van de bouw van de nieuwe kerk.

Inmiddels had men in Dhr. C. Tuinhof een architect gevonden. Hij had ook het ontwerp gemaakt van de nieuwe kerk in Gapinge bij Middelburg

In 1959 had de commissie van beheer met als voorzitter Dhr. Kees van Strien (Rien zijn vader) al vele besprekingen gehad over het ontwerp van de kerk en in mei 1959 werd de bouwtekening goed gekeurd.

In de Kerkenraad vergadering van 4 september 1959 werden de inschrijvingen van de aannemers op het ontwerp van de architect behandeld. De totale kosten voor de bouw van de kerk werden door hem begroot op F 120.000,-.

Er werd ingeschreven door drie aannemers.

Firma Van Schelven voor F 138.700,-

Firma Ligtendag voor F 101.128,-

Firma Everaars voor F 136.300,-

Door de Kerkenraad werd het werk gegund aan de laagste inschrijver de Firma Ligtendag.

De totale kosten van de bouw kwamen uiteindelijk uit op F 150.950,-

Op 18 oktober 1959 werd door de Commissie van beheer de bouwcommissie benoemd met als voorzitter dhr. G.J. de Jager, en als lid dhr. A. C. Wisse en adviseur Ds. W. Haverkamp. Deze hadden tijdens de bouw van de kerk intensief overleg met dhr. van Berkel namens het Nationaal Rampenfonds. De heren moesten hiervoor regelmatig naar dhr. van Berkel in Wassenaar om budget los te praten voor de bouw en inrichting.

In oktober 1959 werd de grond bouw klaar gemaakt. Hiervoor werd een schip met zand gekocht voor ophoging van de bouwplaats. De landbouwers reden de grond met hun tractor en wagen naar de bouwplaats, waar door hun medewerkers het zand gelost werd. Omdat er nog zand te kort was, werd er daarna ook nog zand uit de Kijkuit aangevoerd.

Op 10 dec. 1959 is de eerste steen gelegd namens het Nationaal Rampenfonds door Mr. D.P.C. de Hoop Scheffer. Tijdens de bouw kwamen er nog allerlei andere zaken aan de orde.

Een daar van was het mozaïek op de preekstoel. In eerste instantie vond men dit niet geschikt maar na wat aanpassingen en een groter formaat viel het wel in goede aarde.

De glas in lood ramen achter in de kerk zijn door een gespecialiseerde glazenier vervaardigd en in bijzondere boogstand geplaatst.

Naar een nieuw pijporgel is zeer intensief gezocht. Het was een grote post op de begroting. De toenmalige organist dhr. Chris Wisse en de orgel commissie hebben in Slikkerveer een prachtig orgel uitgezocht en toestemming gekregen om het te laten bouwen.

De aanschaf van de kerkbanken is op zeer democratische wijze tot stand gekomen. Er werden achter in de oude kerk drie verschillende banken neergezet en de gemeenteleden konden vertellen welke zij de beste vonden. Daaruit zijn, na nog enige aanpassingen van het gekozen model, de huidige kerkbanken tevoorschijn gekomen.

Het kruis op de toren gaf de nodige discussie. Men wilde graag een kruis met verlichting. Je zou dan de kerk in de wijde omtrek kunnen zien staan. Na lange discussie werd het kruis en verlichting verwezenlijkt.

Voor de luidklok in de toren heeft de gemeente St. Philipsland een financiële bijdrage gegeven.

Zo is er alles bij elkaar een hele mooie, functionele en in het landschap passende kerk tot stand gekomen.

Met dank aan allen die er letterlijk en figuurlijk hun steentje aan bijgedragen hebben.

Bram Wisse.

CREAMIDDAG

Wist je/u dat:

- Op 15 oktober weer de jaarlijkse creamiddag is.
- Dit voor alle kinderen van 4 t/m 12 jaar is.
- Alle kinderen uit de regio van harte welkom zijn.
- We dan luisteren naar een verhaal, een lied zingen en vooral knutselen.
- Het thema LIEFDE is.
- We gezellig samen pannenkoeken eten (liefde gaat door de maag)
- We er een feestje van maken omdat de kindernevendienst 30 jaar bestaat.
- We ook hulp krijgen van oud-leidsters
- We om 11.30 beginnen
- De middag duurt tot ongeveer 14.00 uur.
- Natuurlijk ook alle belangstellenden van harte welkom zijn!
- Het maar 1 euro kost.
- Opgave graag voor 8 oktober bij:
Ina Backer, tel.0167-572941, e-mail: rbacker@zeelandnet.nl
of
Meta van Nieuwenhuijzen, tel.0167-573441, e-mail:
helenahoeve1@hetnet.nl

BIJ HET VIJFTIG JAAR BESTAAN VAN ONS KERKGEBOUW.

In het weekend van 15 en 16 oktober aanstaande willen wij stil staan bij het feit dat ons kerkgebouw vijftig jaar geleden in gebruik werd genomen. Gedurende al die jaren was dit gebouw de plek in ons dorp waar mensen samenkwamen om God te ontmoeten. Velen zijn er in gedoopt of getrouwd of er vanuit begraven. Gedurende meer dan vijftig jaar was ons kerkgebouw een vindplaats van God. Natuurlijk moet je de betekenis van een kerkgebouw niet overschatten. God kun je ook op een vuilnisbelt ontmoeten. “Op bergen en in dalen, ja, overal is God”. De kerk is niet de exclusieve vindplaats van God. De hele aarde, en niet de kerk alleen, is de woonplaats van God.

Dat neemt niet weg dat er bepaalde plaatsen en tijden zijn, waar God zich op bijzondere wijze openbaart. In de tempel van Salomo destijds, maar net zo goed in de kerkgebouwen van nu. Gebouwen waarin een gemeente, verzameld rondom Woord en Sacrament, elkaar en God willen ontmoeten. Een kerkgebouw is dan ook een plaats waarin veel aan God herinnert. Zo vind je er een doopvont; de plek waar God telkens opnieuw Zijn Naam verbindt met die van mensen. Ook vind je er de Paaskaars. De kaars die je bewust maakt hoe Jezus heeft geleefd. Om ons licht en warmte te geven offerde Hij zichzelf op. In een kerkgebouw staat ook een tafel waaromheen mensen zich regelmatig verzamelen. Die tafel vertelt ons dat Jezus altijd voor ons wil zorgen en dat wij bij God altijd welkom zijn.

Dan vind je in een kerkgebouw ook nog een lessenaar en kansel. Van daaruit doet God zich via zijn Woord kennen. In ons eigen kerkgebouw vind je ook nog een houten kruis. Dit kruis herinnert ons er aan, hoe ver Gods liefde voor mensen gaat.

Nogmaals, God valt niet op één plaats vast te pinnen. Zelfs de tempel in Jeruzalem kon God niet helemaal bevatten. Laat staan ons kerkgebouw in Anna Jacobapolder. Toch zijn er altijd bijzondere plekken zijn geweest waar je God kunt ontmoeten. Eén zo'n plek was en is , gedurende vijftig jaar alweer, ons eigen kerkgebouw. Het is goed dat er kerken zijn. Niet voor niets worden zij vindplaatsen van God genoemd. Ze kunnen je God dichterbij brengen door een gebed dat je erin meebidt of door een lied dat je erin zingt of door het water van de doop. Zelfs kan dat gebeuren door een kaarsje dat je in een vreemde kerk aan steekt.

Het bijzondere van een kerkgebouw is dus het feit dat het een plek is waar je God kunt ontmoeten. Moge ons kerkgebouw die functie nog lang behouden.. Een plaats waarin wij soms, al is het maar voor eventjes, iets van Gods aanwezigheid kunnen ervaren. Maar ook een plaats die ons activeert en in beweging zet en waaruit we steeds weer weggezonden worden, de wereld in, naar de plaats waar God ons in verantwoordelijkheid heeft gesteld. In de wetenschap dat wij onze levensweg niet alleen hoeven te gaan. Altijd en eeuwig worden wij door God bemoedigd en gezien. Ons kerkgebouw herinnert ons er aan dat geen plaats, tijd of omstandigheid ons ooit van God kan scheiden.

Ds. A.G.E. Klap.

DE KINDERNEVENDIENST.

In het voorjaar van 1991 kwamen ongeveer 8 moeders bij elkaar onder leiding van Conny Ronner. Degenen die weleens in andere plaatsen naar de kerk gingen zagen daar dat er aandacht voor de kinderen was in de vorm van kindernevendienst.

Aan de kerkenraad werd toestemming gevraagd om zoiets ook bij ons te gaan organiseren.

Van de provinciale jeugdraad kwam meneer Bergwerff ons een en ander vertellen hoe dat elders ging.

We werden ook aan het werk gezet om te oefenen in het verwerken van het verhaal.

Bijvoorbeeld door een verhaal uit te spelen.

Er werd een abonnement genomen op het blad: Kind en Zondag.

Hierin werden de zondagse lezingen volgens een bepaald rooster gevolgd.

Maar, heel prettig voor ons, hier stonden ook allerlei manieren in hoe je een bepaald thema of verhaal kon vertellen en er werden voorbeelden genoemd van verwerkingen.

Ook praktische zaken spraken we door.

We zouden de kindernevendienst met twee mensen gaan leiden.

Eén had de leiding, de tweede zat erbij. Die tweede zou dan de week erna de leiding hebben. Zo konden we continuïteit brengen in het geheel.

We dachten dat je in de consistorie wel kon horen als de mensen gingen zingen na de preek. Dat zou het teken zijn dat de leidsters met de kinderen terug de kerk in zouden komen.

We begonnen in de zomervakantie. In een periode dat in andere plaatsen de kindernevendienst juist vakantie hield.

De eerste keer al gingen er heel veel kinderen de kerk uit.

In de consistorie kwamen we zitplaatsen tekort. Maar er gingen soms twee kinderen op één stoel zitten en de rest ging in de vensterbanken zitten.

Dat horen zingen viel tegen.....

Dus ging de ouderling van dienst direct na het amen naar de consistorie om te waarschuwen.

Later is er een belletje aangelegd. De koster belt na het amen, dan beginnen de leidsters en de kinderen met opruimen, en na het lied gaat de bel nog een keer. Dan kunnen ze naar binnen.

In de loop van de afgelopen dertig jaar hebben er heel veel, vooral moeders, maar ook anderen meegewerkt aan de kindernevendienst. Eén keer hebben we ook een periode een vader gehad.

De voorbereidingen gebeurden in kleine of grotere groepen. Maar regelmatig kwamen ook alle leidsters bij elkaar om te bespreken hoe het ging. Meestal zijn dat gezellige bijeenkomsten, waarin ook over meer dingen gesproken wordt dan over de kindernevendienst.

Er is meegewerkt aan allerlei bijzondere diensten. Zoals met Kerst, Pasen, Pinksteren. Er was zelfs een keer een musical ingestudeerd voor kerst.

Voor aftredende of nieuwe ambtsdragers werden herinneringen gemaakt. Maar ook voor dopelingen of mensen die belijdenis deden. Voor bijzondere gelegenheden zoals het welkom of afscheid van predikanten werd ook iets verzonnen.

En ook dan gaf het de leidsters gelegenheid om in de consistorie aan de kinderen uit te leggen wat er gebeurde in de kerk.

Ook zijn er af en toe uitjes geweest met de kinderen van de kindernevendienst.

Er zijn ouders en kinderen naar een vliegerdag in Kamperland geweest. We hebben een paar keer een middag in Meulvliet bezocht en ook de Ark van Noach is bezocht.

Het tien en twintig jarig jubileum hebben we gevierd met een speciale dienst. Al was dat twintig jarig jubileum dan bij het 21 jarig bestaan.

En ook nu, nu we dertig jaar kindernevendienst vieren, mogen we blij en dankbaar zijn voor alles wat er mogelijk was door de medewerking van al die mensen en door de kinderen die met meer of minder trouw naar de kindernevendienst kwamen.

We hopen dat het ook in de toekomst mogelijk blijft de kindernevendienst te handhaven.

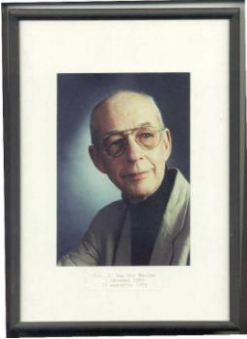
De leidsters steken er veel tijd en energie in. Dus hopen we dat ouders met hun kinderen naar de kerk komen om zo samen naar Gods woord te luisteren, in de kerk en in de consistorie.

HERINNERINGEN

We vroegen aan een paar predikanten die hier gewerkt hebben of ze een enkele herinneringen op wilden schrijven.

Dat hebben ze gedaan.

Hier volgen hun verhalen:

DE KERK VAN ANNA JACOBAPOLDER.

Als je in tien plaatsen en twee landen hebt gewoond zijn de herinneringen vele. Maar deze kerk, de wijde polder en het geweldig fijne huis blijven in het hart.

Eerst te kort, drie jaar, en toen vijf om het goed te maken.

In de herinnering zijn er honderd en meer; als ik een paar mensen noem doe ik anderen te kort. De vrouwen en mannen die telkens weer staan voor hun kerk, ouderling, diaken, catecheet, boekhouder, tuinman , koster en zo meer.

Voor en achternaam zoals het uitkomt. Lou Quist die ik bezocht met een bloknoot om hem te laten lezen wat hij niet kon horen en die zo vlot praatte dat hij mijn regels in de war stuurde
Marinus Verhage vertelde met trots hoe hij voor de ploeg uit vier - of was het zes ? – paarden kon mennen. Nichtje Janny en haar Leen Bolier lieten me elke maandag hun “Trouw”lezen, wat een visite meebracht aan de Noordweg.

Koster Neem van der Reest en ons aller Adrie zijn eveneens onvergetelijk, evenals mevrouw Janny Verhage, die me nog jaren het kerkblaadje toestuurde.

Anneke van Strien doet dat nog steeds onverdroten, dat blad gereedmaken?

Dat ik de namen van alle van der Reesten ken is vooral te danken aan die ene die mijn schoonzuster werd.

In de jaren 1974-1977 werd voor de eerste keer de begrafenisdienst in de kerk gehouden. Als ik het wel heb was de schoonvader van koster Quist, de heer Abrahamse overleden. Hij en buurvrouw Quist blijven me bij. Hoe zij zorgde voor haar ouders!

An en Jan Vrolijk waren burens die je mist als je uit elkaar gaat. Van de 18 plus groep bewaar ik een mooi beeld. Jeanne de Jager hielp me trouw, want een echte leraar ben ik nooit geworden.

Een zaak blijft me ook bij. Het was de vraag: "mag je in deze herfst waarin het land kletsnat is, nu het kan op een droge dag, op zondag de aardappelen rooien?"

Je bent dominee en je krijgt deze vraag op je bord, 35 jaar geleden. Ik redde me eruit: "Als Hij ze laat groeien, mogen wij ze niet laten verrotten". Nu zou ik erbij zeggen misschien: "Je kunt de rust op een andere dag in halen."

Nel de Jager en ik deden ons best om met de andere kerken te onderzoeken of een streekgemeente met het eiland Tholen beter zou zijn. Na veel vergaderen en drie gemeente-avonden waren we eruit. We stelden vast: die kerk van ons is klein, maar sterk genoeg om zelfstandig te blijven.

Achteraf, nu, na ruim dertien jaar, blijkt dat we het toen juist zagen. Nog steeds is er een groep die op zondagmorgen bidt tot de Eeuwige, die het kleine ziet en het kwetsbare beschermt.

Joop van der Meulen.

ANNA JACOBA EN DAVID KNIBBE IN DE POLDER.

Anna Jacoba was de vrouw van degene die de Anna Jacobapolder ingepolderd heeft, Willem del Camp geheten, als ik mij niet vergis. Deze vrouw heb ik niet gekend en ik weet van haar ook vrij weinig af. Ik heb wel eens gehoord dat zij geen gelukkig leven heeft gehad. Ik heb dit nooit uitgezocht, hoewel ik dit in eerste instantie wel wilde doen. Er was een reden voor, waarom ik er niet toe kwam. Haar naam sprak mij wel aan. Anna Jacobapolder. Het had iets lichts, iets vrolijks, dat ik de vier jaar die ik in AJP heb gewoond tussen alle lief en leed in ook steeds ervaren heb. Mijn medebewoners en medegemeenteleden maakten op mij geen droeve indruk. Integendeel, ik kwam terecht in een zonnige sfeer. De naam gaf in mijn omgeving enige verwarring. Ga jij naar Sint Annaparochie, vroegen ze dan, of naar Sint Annaland opperde een ander die dan wat dichter in de buurt van de polder bleef. Maar, antwoordde ik, “luister maar naar de radioberichten: het veer Anna Jacobapolder - Zijje is gestremd. Daar ga ik wonen.”

Toen mijn zus met een vrachtwagentje en ik met een tweede er achter aan op 30 december 1983 naar Anna Jacobapolder reden, was ik zo groen als gras, ook al was ik 27 jaar, alleen en vol goede moed.

Ik weet nog het gevoel dat mij overkwam toen mijn broer en zus weg waren gereden en ik, toen nog zonder Eend (Citroën 2CV), achter bleef. Een wandelingetje in het dorp naar de telefooncel deed mij de volstrekte stilte kennen van het dorp, een stilte waar ik nu soms naar terug verlang.

De intrededienst was een feest, en eigenlijk de hele vier jaar. Niet dat er geen tegenslagen waren.

Spanningen tussen mensen, het overlijden van gemeenteleden, met als triest dieptepunt de moord op de postkantoorhouder, Nelisse, wat op mij een onvergetelijke indruk achterliet.

Deze man had onze trouwliturgie al klaar, wat ik niet wist, toen ik hem vroeg of ook de naam van de fluitiste er nog op kon. “Ja hoor” zei hij, en later na de bruiloft zag ik dat hij op alle meer dan honderd exemplaren eigenhandig één voor één de naam er nog bij had getypt. Dat zo’n man er ineens niet meer was, het was een bittere zaak. Voor zijn vrouw en dochter was zijn dood een ongekende ramp. Mevrouw Nelisse is later ergens anders gaan wonen.

Het orgel, muzikaal bespeeld door mevrouw De Jager, maakte mij elke keer weer blij. Zo’n mooie kerk, zo’n stijlvol en helder gebouw, van binnen en van buiten en dan zo’n goed instrument. Elke dienst genoot ik daarvan. De preekstoel is natuurlijk ook een juweeltje. Het was alleen jammer dat ik als enige tijdens de dienst nooit zag, hoe mooi de Geest er op was weergegeven.

Ik heb er heel veel geleerd. Van de eerste voorzitter en scriba, De Jager en Boudeling, kreeg ik veel vertrouwen maar ook duidelijke opdrachten. En daar had ik behoefte aan.

Oud-Vossemeer en Anna Jacobapolder die mij toen samen hadden beroepen hebben mij elk op hun wijze gevormd tot degene die ik nu ben.

Mijn vrouw, Aleid Biesheuvel, heb ik in Oud-Vossemeer leren kennen en op de bruiloft waren veel mensen uit de polder aanwezig. De hartelijkheid die wij hebben ondervonden stemt ons nu nog dankbaar. In plaats van Anna Jacoba werd de naam van Aleid veel belangrijker voor mij.

Wij vertrokken met ons drieën, Aleid, onze zoon Jan Willem en ik, uit AJP met een ordentelijke verhuiswagen, betaald door de roepende gemeente Sint-Pancras. Ik vond het moeilijk om weg te gaan.

Mijn eerste gemeente heeft mij opgevangen op een manier die niemand had kunnen verbeteren. De kandidaten die u links laten liggen weten niet wat ze missen. Mijn oproep aan u is, blijf bijeen, zing nog net zo mooi als u, toen ik er was, altijd al deed en beoefen de liefde van Christus want die liefde is zo uniek dat zij uw bestaan als kerk voor de komende 50 jaar meer dan rechtvaardigt.

Ds. D.M. Knibbe.

OWE BOERSMA.

Hoe we in AJP kwamen

Van 1990 tot begin 1994 was mijn vrouw Hedda predikante in Nieuwerkerk op Duiveland, zeg maar net aan de andere kant van het - opgeheven - pontje. In die tijd preekte ik ter afleiding (ik zat vooral thuis en werkte aan mijn proefschrift) regelmatig in andere gemeenten, en zo ben ik ook een keer in Anna Jacobapolder geweest.

September 1994 vertrokken wij met Hanna, onze baby van bijna vier maanden, naar Kameroen om les te geven aan predikanten in opleiding aan het seminarie van de Presbyteriaanse (= gereformeerde) kerk. Daar hadden we een hele goede, leerzame, tijd waar we nog steeds uit putten. Onze tweede dochter Emma werde tijdens een verlof in 1996 in Brouwershaven geboren. Onze tijd in Kameroen kwam in 1998 tot een einde, vooral omdat het klimaat (voor de kinderen helemaal) te zwaar was. Maar een nieuwe uitdaging baande zich aan: een benoeming als docenten aan het seminarie van de Protestantse kerk in Cairo, Egypte.

Zo leefden we in de vroege zomer van 1998 in grote verwachting. Van nieuw werk in Egypte, dat al dichtbij kwam door de taalcursus Arabisch, door de zwangerschap van Hedda, en een derde verwachting kwam erbij: Een plek om te wonen en nuttig te zijn - zoiets wat vroeg gepensioneerde predikanten wel doen: werken in een niet al te grote gemeente. En zo kwamen we op Anna Jacobapolder. Een huis met een uitzicht (twee kilometer vrij, en dan de dijk), een zeer zelfstandige gereformeerde kerk, goed kerkbezoek, welkomende mensen. Er was openheid om met een hele vreemde situatie om te gaan: een dominee in de pastorie voor een jaar, die daarna met familie naar Egypte gaat, en alleen nog in de zomermaanden „thuis“ is. Want vanaf september 1999 waren we in Cairo, op een kort verblijf tijdens kerst 1999 na. Het was een vol eerste jaar, maar ook de herinneringen aan de volgende jaren zijn intensief.

Voor de zomer werd er al heel wat gemaaid, en als je dan geland was, stond bij wijze van spreken het bruidspaar klaar voor een gesprek, was een bijzondere kerkdienst al voorbesproken, en had je al een lijstje gemaakt met wie er bezocht ging worden.

Hele fijne herinneringen heb ik aan jeugddiensten, aan doorgesprekken, aan huisbezoeken, en aan heel veel vormen van samenwerking met kerkenraad en gemeenteleden. De afwisseling met Cairo was spannend en ook goed.

De rust van Anna Jacobapolder, de kalme omgang met elkaar, het feit dat er niet zoveel is om je af te leiden, dat alles was een hele goede aanvulling op Cairo. Daar werd je hoestend van de luchtvervuiling wakker, moest je ploeteren in een vreemde taal, was de school voor de kinderen drie kwartier met een bus. Dan was het heerlijk als je soms midden in de nacht wakker werd, en tegen elkaar zei: „Hé, ik hoor een auto voorbijkomen!“

Het was eigenlijk mijn „eerste gemeente“, na wetenschappelijk werk en na lesgeven in Afrika. En zoals vaak onder predikanten gezegd wordt: je eerste gemeente vergeet je nooit meer, het blijft je eerste liefde. Een intensief jaar volgde, dat in september 1999 eindigde. Ik herinner me catechisaties, de jongerengroep samen met Jeanne de Jager, de kennismakingsbezoeken, het enthousiaste koor Rejoice. Na het afmattende klimaat in Kameroen was het weer mogelijk goed te werken, en ook te ontspannen. Hanna ging naar de school, naar juf Barbara. Emma hoefde noch niets. In december werd Berend geboren. De winter was hard, na onze tropenjaren, en des te mooier werd de polder in de lente en in de daarop volgende zomer. Elke zomer tot en met 2002 hebben we genoten, en het was verrassend, hoe snel we in de zomer weer „thuis“ waren. Binnen de kortste keren werden we gevonden of hadden we bezocht, en het leek alsof we niet weggeweest waren! Heel af en toe komen we in Anna Jacobapolder, en het kerkblaadje krijgen we en lees ik trouw.

In 2002, bij het afscheid van Anna Jacobapolder, heeft de kerkenraad mij een cabinekoffer gegeven, zo één die precies meegenomen mag worden als handbagage. Die koffer is heel Afrika doorgeweest, op mijn werk voor de Zwitserse en later Duitse zending: in Soedan, Kenia, Tanzania, Egypte, Ethiopië, Mozambique, Zuid-Afrika, was er dan niet zelden op een hotelkamer een kort moment van dankbaar terugdenken aan de mensen en de kerk van Anna Jacobapolder.

BLOEMSCHIKKEN VOOR DE KERK.

Het is zo gewoon dat er elke zondag een bloemschikking staat op de avondsmaal tafel.

Iedere week weer wordt dit bedacht en gemaakt door een vrijwilligster van onze kerk.

Toen in 1960 de nieuwe kerk geopend werd zorgde men voor een mooi bloemstuk.

Van af die dag is dit iedere zondag zo gebleven.

Een vrijwilligster van het eerst uur is Mevr. Janny Bolier- Verhage.

Aan haar werd de vraag gesteld door Ds.Haverkamp of ze elke zondag kon zorgen voor een bloemetje op de avondsmaal tafel.

Voortaan ging Janny vrijdags in verschillende tuinen kijken of er bruikbare bloemen waren. Meestal lukte het haar om her en der een bosje te snijden. Bloemen waren toen ook al duur.

De kerkenraad had toen wel besloten om op de zondag wanneer het avondmaal gevierd werd geen bloemen neer te zetten. Later wilde men liever alleen witte bloemen tijdens de avondsmaal viering.

In 1975 krijgt Janny van ouderling Kees van Strien een geïllustreerd bloemschik boekje. Dit als dank namens de gemeente en als blijk van waardering voor het werk wat zij voor de kerk wil en mag doen.

Het gedicht wat hij er in schrijft is: Nu gaan de bloemen nog dood. Nu gaat de zon nog onder. Nooit gebeurt er een wonder. Niemand kan zonder brood.

In 1980 kreeg Janny hulp van haar vriendin Willy Boudeling en vele jaren verzorgden ze samen de bloemen.

Op dit moment zijn we met 6 dames die om beurten de bloemen verzorgen. En Janny is nog steeds een van ons.

DE DAMES VAN DE BLOEMEN.

BLIJDSCHAP

Jij bent gezegend met een gelukkig talent:
jij kunt blij zijn.

Wees blij zoveel je kunt;

blijdschap maakt sterk

Blij zijn betekent in alles God zien

en zijn liefde daar

waar alles er vrolijk en vriendelijk uit ziet,

maar ook daar,

waar het eens niet zo goed gaat

als jij wel graag zou willen.

Dat is niet zo gemakkelijk

Dietrich Bonhoeffer

Dit stukje komt uit het boekje: Woorden van geloof, hoop en liefde.

In dit boekje vindt u citaten uit de Bijbel, gebeden, uitspraken van 'mensen van naam' en gedicht- en liedteksten van bekende schrijvers over geloof, hoop en liefde.

U kunt het gratis bestellen door het invullen van een kaartje wat op de startzondag uitgedeeld zal worden.

Contactadres kerk: Gereformeerde Kerk, Langeweg 51,
4675 RK, Sint Philipsland.

Scriba: Anneke van Strien. Tel: 0167-572682